

σουνε δῶ· και τώρα τί μου ἀπομνήσκει ; "Αχ ! ἡ θύμησι μονάχα, ἡ θύμησι πού φέρνει τρέλα και πού ἀλλιμονό μου τίποτα δέν μπορεῖ. Φριχτό, Κωστή μου, φριχτό, φριχτό πράμα πού τόσο διάστημα, πού τόσα μίλια μᾶς χωρίζουνε. Μοῦ ζητᾶς ἐσὺ νά σοῦ ξαναδώσω καρδιά και θάρρος, νᾶνασιγηθῆς, μοῦ τὸ ζητᾶς ἐμένα πού κοιτούμαι χάμου ξέφυγη, πού τρομάρα μὲ πιάνει κι ἀθυμιά παράξενη, πού εἶναι κομμάτια κομμάτια ἡ καρδιά μου, πού τίποτα, τίποτα, μὰ τίποτα πιά δέν μπορεῖ νάποκοιμίση τὸν πόνο και τὸ θάσανό μου. Μὴ σὲ μέλη θυμωσ, Κωστή μου, ἄχ ! ἀγαπητό μου ἐσὺ, καημένο μου, θλιβερό μου παιδάκι, ὅσο πεομένη κι ἂν εἶμαι και σακατεμένη, θὰ σοῦ ξαναδώσω, ναί, θὰ σοῦ ξαναδώσω καρδιά, μὲ τὴ σάρκα μου θὰ σὲ θρέψω, θὰ σὲ ζήσω μὲ τὴ ζωὴ μου.

Νά σου ἡ ἀγάπη μου, νά σου κι ὁ πόνος μου, ὁ ἴδιος. Πάρ' τους και τοὺς δύο, νᾶνασιγήσης. Γιατί ἂν ἀλήθεια μπορεῖ τίποτις στὸν κόσμο ποτὲς νά σοῦ κάμῃ, καλὸ, καλὸ θὰ σοῦ κάμῃ νά συλλογιέσαι και νά ξαίρῃς πῶς σ' ἀγαπᾷ καθὼς και σὺ μ' ἀγαπᾷς, πῶς πονῶ, καθὼς και σὺ πονεῖς. Σήμερα τὰπόδραδο, τὴν ὥρα πού ὁ ἥλιος θαοιλέθει, ἄχ ! τὴ θυμάσαι τὴν κακόμοιρή μας τὴν ἀγαπημένη τὴν ὥρα — ἐβλεπα ἐδῶ πλάγι, ἀπὸ τὴ ραγούλα, τὴ θάλασσα πού ἀρμενίζεις, κ' ἐνωσα, ναί, τότες τῶνωσα, ἐκείνη τὴ στιγμή, σὰ νὰ εἴσουςε κοντιά μου, σὰ νὰ σοῦ ἔπιανα τὸ χέρι, σὰ νὰ σὲ κοιτάζα κατὰματα, πῶς ἐρχότανε πρὸς ἐμένα ὁ λογιμός σου, πῶς ἔσμιγε μὲ τὸ λογιμό μου, πῶς ἔσμιγε ἡ ψυχὴ σου μὲ τὴν ψυχὴ μου. Τῶνωσα τόσο βαθιά πού μὲ πήσανε τὰ δάκρια. Θέ μου, και τί ἄλλο πάνω ἀπὸ τὸ πρῶτ, παρὰ νὰ κλαίω ; "Αχ ! ἡ ψυχρή, φριχτὴ ὥρα, ἡ ὥρα τοῦ θανάτου, πού σοῦ θάσταξα, στερνὴ φορὰ, τὸ χέρι σου στὸ δικό μου. Πῶς μπόρεσα νὰ ξερριζωθῶ ἀπὸ προστά σου και νὰ φύγω, και νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς; Θάρρεψα μιὰ στιγμή πῶς ἀλήθεια δὲ θὰ μπορούσα. Ἡ μάννα, ἡ μάννα μὲ πρόβουε σπῆτι.

Δεφτέρα, ἡ ὥρα πέντε τὰπόγεμα.

Φῶς μου ἐσὺ ἀγαπημένο, μιὰ στιγμούλα δέν ἔπαυα νὰ σὲ συλλογιόμμαι, μαζί σου νὰ εἶμαι, κι ὅμως δύναμη ὡς τώρα δέν εἶχα νὰ σοῦ γράψω κἄνε. "Ὅσο πήγαίνα, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, ἀντὶς ὁ καημός μου νὰ ἡουχάση, μοῦ ἔιρωγε τὰ σπλάχνα δλοένα. Δέν μπορῶ πιά διόλου μὰ διόλου, διόλου. Σὲ θέλω και σὲ θέλω. Εἶσαι δικός μου και οσοτὸ δέν εἶναι, δέν εἶναι δικίο νὰ μὴ σ' ἔχω και νὰ μὴ μ' ἔχης. "Αχ ! φίλε μου, καλὰ λὲς πῶς δέν μπορούμε, δὲ μᾶς εἶναι δυνατὸ ἔτσι νὴ ζήσουμε. Μονάχα ἕναν κακόμοιρο μήνα ἐφτυχιόμμαι μαζί — και κατόπι γιὰ μῆνες και μῆνες νύχτα και οσοτάδι ! "Ὅχι, δὲ θὰ μπορέσουμε μήτε ὁ ἕνας μήτε ὁ ἄλλος, γιατί πάρα πολλὴ ἀγαπιόμαστε, γιατί ἔχουμε ἀνάγκη πάρα πολλὴ μεγάλῃ ἐγὼ ἀπὸ σένα και ἀπὸ μένα ἐσὺ, γιὰ νὰ ζήσουμε. "Αχ ! μονόκριθέ μου, πῶς δέν εἶσαι ἀκόμη ἐδῶ, σιμά μου, νὰ πιῆς τὰ πικρά μου τὰ δάκρια, νὰ μεθῆσης τὴ Μύρρω σου μὲ τὰ φιλιὰ σου ; Μὲ τὴ φωνὴ ἀπελλιόμενῃ σὲ φωνάζω και πῶς τὴν ἀκούω τὴν ἀπελλιόμενῃ σου τὴ φωνή ! Ψὲς τὸ βράδι, σὶς δέκα, μοῦ ἤρθε ἄξαφνα θεόγλυκη γαλήνη κι ἀλάλητη χαρὰ μὲ περέχουσε. Σὰ νὰ τῶνισθα πῶς εἴσουςε πλάγι μου, σὶν ψυχὴ μου μέσα, κι ἀποκοιμήθηκα σιγὰ σιγὰ, ἡμερα, μαγεφτικὰ σὶν ἀγκαλιὰ σου. Ναί, σὶν ἀγ-

καλιὰ σου, γιατί μὲ τόση δύναμη, μὲ τόση ἀλήθεια τὸ φαντάστηκα, πού τὸ νόμοια πῶς εἶτανε κανένα θάμα. Σ' ἐνωθα ἐσένα τὸν ἴδιο, Κωστή μου, σοῦ λέω. "Ἐκλίνα σὶν πλάτη σου τὸ κεφάλι μου, κ' ἔπειτα μὲ πῆρες ἀλάκαιρη σὶν ἀγκαλιὰ σου, τᾶν τὸ παιδί, και μ' ἔκαιγε τὸ λάφιμο τοῦ φιλιού σου. Ἀγάπη μου, τὰ μαλλᾶκια σου πού μοῦ ἄφρησε, τὰ κοιτάζω, τὰ πιάνω, και κλαίω πού τὰγγίζω και μεθῶ σονάμα και μὲ κᾶνε και μὲ λωλαίνουνε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἀγαπητὴ Νουμά,

Στὸ Ἀφιερωτικὸ Γράμμα τοῦ Ψυχάρη πρὸς τὸν κ. Γ. Ἀβέρωφ ὑπάρχουν μερικὰ λάθη, πού καλὸ εἶναι γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἀκρίβεια νὰ διορθωθοῦν.

Ὁ κ. Γ. Ἀβέρωφ ἦταν «Σύμβουλος τῶν Ὁρησκευμάτων καὶ τῆς Παιδείας» σὶν Θεσσαλονικὴ και ὑπόγραφε τὸ Διάταγμα τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως τῆς Θεσσαλονικῆς, ἀρ. 2585, 11 Μαΐου 1917, μαζί μὲ τὸ Βενιζέλο και τὸ Δαγκλῆ, πού σᾶν μέλη τῆς Τριανδρίας ἐκέρωσαν τὰ Διατάγματα μὲ τὴν ὑπογραφή τους.

Ὁ μακαρίτης Βασιλιάς Ἀλέξανδρος ὑπόγραφε τὸ Νομοθετικὸ Διάταγμα πού ἔβαλε τὴ δημοτικὴ σὶν σκολειὰ δλου τοῦ Ἰκράτους, ἐπικυρώνοντας δ.τι ἐγινε σὶν Θεσσαλονικὴ, καὶ πού βγήκε σὶν Ἀθήνα σὶς 11 Ἰουλίου 1917. Μὰ τότε δέν ἦταν πιά ὑπουργὸς ὁ κ. Ἀβέρωφ.

Μὲ τιμὴ
Δ. ΓΛΗΝΟΣ

Τ' ΑΜΟΛΟΓΗΤΟ

Κρύψ' το, παιδούλα, κρύψ' το τὰμολόγητο μὲς σὶν φτωχὴ καρδούλα σου βαθιά...
Κρύψ' το, γιατί δέν ξαίρεις, τὰσυλλόγιστο, πῶσο τρελὰ πᾶθεῖ τὴ λευτεριά.

Κρύψ' το κι ἂ σοῦ βαραινει τὴν καρδούλα σου στέναξε, κλάψε, θρήνησε πικρά, κι ἂ σοῦ ποιῆζει πίκρα τὴ ζωούλα σου, πνίξ' το σὶν λημονιὰ σιγὰ σιγὰ.

Κρύψ' το κι διαν ποτὲ σ' ἀναρωτήσουνε ἂν τῆς ἀγάπης ξαίρεις τὸν καημό, μὴν τοῦς τὸ πείς, παιδούλα, — θὰ θελήσουνε νὰ σοῦ μολδουν τᾶγιο μουτικὸ.

Κρύψ' το κι διαν σοῦ σήσουν ἀναπάντεχα πόθοι κ' ἐλπίδες κι ὄνειρα γλυκὰ, ζήτα το σὶν καρδιά σου, και σὶν βάθια τῆς θὲ νᾶν τὸ θρεῖς νὰ ζεῖ παντοινά.

Κρύψ' το, παιδούλα, κρύψ' το τὰμολόγητο μὲς σὶν φτωχὴ καρδούλα σου βαθιά...
Κρύψ' το, γιατί δέν ξαίρεις, τὰσυλλόγιστο, πῶσο τρελὰ πᾶθεῖ τὴ λευτεριά.

Ἀθήνα

ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠ. ΜΩΡΕ